

ADAPTACIONS per JOSEP M.ª GARGANTA

LA LLEGENDA DEL BLATDEMORO

(De Francis Jammes.)

He dit qu'abans aquí no's coneixia,
fa sols uns trescents anys que el seu cultiu
en els camps del Bearn s' introduïa.

Llavores, com una llegenda diu,
portaven poc a poc qualques donzelles
costums paganes al terror nadiu.

L'honest treball fugia dels dits d'elles
i passaven el temps, mà sobre mà,
parlant d'amor de l'alba a les estrelles.

El cànem romaní sense obrar,
i les males minyones peresoses
ni tan sols se podien maridar.

En les llars de famílies piadoses
anava penetrant la corrupció,
seguici de les dones ocioses.

Excità aquell estat la compassió
de les llurs bones avies, que la vida
varen passar humil sense ambició;

i per la joventut desenfreida
les velles demanaren pietat,
i la pregaria llur va esser oïda.

Al país on havien demorat
els fou permès tornar una vegada,
per acabar aquella malvestat.

Un dia, al començar la matinada,
les mortes devallaren al goret
de la terra qu'havien conreuada,

plantant les llurs filoses en secret.
A l'anar-hi les noies, vers mig dia,
cada filosa grans havia fet

i fulles verdes a l'entorn tenia.
Quan tal prodigi als ulls se 'ls presentà
(el blatdemoro així aquí naixia),

totes al bon camí varen tornà.

LA BELLA VIOLA ⁽¹⁾

(De José-Maria de Heredia.)

Recolzada al balcó, mira el camí que va
de les vores del Loire a l'itàlica riba
i ombreja el pàl·lit front sota d'un branc d'oliva
la violeta en flor que prompte's marcirà.

La viola, que polsa encara sa blanca mà,
alegra amb sos acords sa solitud ombriva
i volen sos ensomnis al que son cor captiva
i, lluny, petja la pols on jau l'orgull romà.

De la que ell nomenava sa dolcesa angevina
anima l'instrument l'halenada divina,
quan l'angoixa d'amor estreny son cor torbat;

i, cantant, dona al vent, la donzella oblidada
(al vent que a l'infidel la durà amb sa besada)
la cançó que ell va fer pel ventador de blat.

EMPOLI

(De Domenico Macry-Correale.)

En la planura verda i perfumada,
de muntanyoles a l'entorn cenyida,
com a gentil i somrisenta fada,
al breç de l'Arno Empoli està adormida.

Torres esbeltes veu per la collada
i humils vilatges per la vall florida,
estén a San Miniato la mirada
i Cerreto li parla d'una vida.

Sagrat és aquest sol; valent i noble,
aquí el gran Farinata vencé un dia,
reivindicant la gloria del seu poble;

i aquí on brillà el sol de sa victòria,
s'esplaia en el record la fantasia
i l'esperit en ideals de gloria.

LA FELICITAT

(De A. Sihleanu.)

Inquieta com l'onada,
com ella és inconstant,
grata com un ensomni,
dura sols un instant.
Es com cadent estrella
de passatger fulgor
qu'apareix i s'abisma
de nou, en la foscor.
Es com llampec que, ràpid,
dona un moment de llum;
és com flor que, al marcir-se,
deixa un suau perfum.

(1) En aquest sonet s'al·ludeix a varies composicions de Joaquim du Bellay i a les relacions d'aquest poeta amb Mlle. de Viole.